ühhest päwast teise," nenda olli Kristohw pallunud, ja ta ütles ennesest: „Kes teab, mis Issand senni läkkitab." Tulle, tulle! hüüdsid teddagi kirrikokellad. Issand kutsub armastusse heälega; kui sa ei kule, siis wõttab Temma sind wäggise senna wia. Ärge olge kui wastased hobbosed, kellele peab rauad suhho pannema.

Kristohw olli ärra läinud seält maiast, kus ei süddame rahho egga seädust ei olnud. Ta tulli omma ennese maiase, mis temma melest olli kui önnistuse kodda ja taewoke. Annal ja lastel ollid ued rided selgas; nemmad istusid ukse ees, kus luaga pühhitud olli. Norem tüttar istus emma körwas, lauloramat käes, ja kulis peält, kuida need kolm wannemad lapsed emma ees laulo salmid peast luggesid, mis koolmeister laupäwal neid käskнud öppida. Kui kellad hüüdsid, hakkasid nemmad keik kirriko minnema; kahheteistkümne aastane tüttar jäi üksi keige wähhema lapse jure, kes kätkis

maggas, ja pidi ka tuld paia alla teggema, et teised süa saaksid, kui kirrikust koio tullid. Ei olnud neist uhkust nähha. Kristohwri kuub olli ilma karwata ja pool kullund. Anna rided ollid kitsad ja laste ärrakullunud. Agga särgid ollid puhtad, ja aukud kinni aetud, silmad pestud, pead harritud; nenda kõlwasid hästi teiste kirrikorahwa seltsi. Kirrikus tenisid Jummalat Issandat, ja Issand önnistas neid armust.

Näddal näddala järrele jõudis möda, ja peagi aasta wiiskümmend kaks näddalat. Kristohw olli igga pühhapääw Issanda önnistamist sowinud omma waeste suggulastele; ja wahhest näitis, nago olleks Klaus hakkanud meelt pöörma; agga ta kallas ikka jälle ueste wanna tee peäle taggasi. Ta käis wägga arwaste naesega kirrikus, Jummalale au pakkuma, ja teistele näitma, et weel risti-inimeste arrus olli; muido ta teggi kui ikka enne. Ja ei olnud wahhet temma ja surema hulga wahhel, mis küllas

Eesti-ma rahwa Kalender 1859 , lk. 29